

FRİDA'NIN ÇİÇEKLERİ

ZEYNEP ALPASLAN

KRONİK KİTAP: 502

Çocuk Kitaplığı: 32

YAYIN YÖNETMENİ

Olcay Mağden

EDİTÖR

Merve Akıncı Almaz

SON OKUMA

Armağan Tuna

RESİMLEYEN

Mavisu Demirağ

KAPAK & SAYFA TASARIMI

Sefer Koçan

1. Baskı, Nisan 2024, İstanbul

ISBN

978-625-6774-68-1

KRONİK KİTAP

Şakayıklı Sk. №8, Levent

İstanbul - 34330 - Türkiye

Telefon: (0212) 243 13 23

Faks: (0212) 243 13 28

kronik@kronikkkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 49639

www.kronikkkitap.com

[f](#) [X](#) [@](#) kronikcocuk_

BASKI VE CİLT

Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

34295 K. Çekmece / İstanbul

Telefon: (0212) 463 71 25

Matbaa Sertifika No: 41707

YAYIN HAKLARI

Bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Kronik Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

FRIDA'NIN ÇİÇEKLERİ

ZEYNEP ALPASLAN
RESİMLEYEN: MAVİSU DEMİR AÇ

Bir pazar gecesi, kendime bir fincan kahve yapıp yazı masamın başına oturuyorum. Yanımda Patti Smith'in *M Treni* kitabı var. Kitaptan rasgele bir sayfa açıyorum ve karşıma çok güzel, melankolik bir fotoğraf çıkıyor bir anda. Fotoğrafta, ressam Frida Kahlo'nun boş yatağının üzerinde asılı duran küçük bir iskelet maketi görünüyor. Küçükken gördüğüm bir rüyayı hatırlatıyor bu iskelet bana.

Çok küçükken, ıssız bir caddede tek başıma ayakta dikilirken görmüştüm kendimi. Yalnızdım, terk edilmiş ya da yolumu kaybetmiştim. Derken iskelet atların çektiği bir at arabası geçti önümden. İskeletler vardı bu arabanın içinde; parti şapkaları takmışlar, şarkı söylüyorlardı. Araba önümde durup da iskeletler beni yanlarına davet ettiklerinde korkuya kapılıp kaçmıştım. Sonra da uyanmış ve, *Onlarla gitseydim neler olurdu*, diye

düşünmeye başlamıştım. Aslında sevimlilerdi. Belki de bana zarar vermeyeceklerdi ve ben sonsuza dek ueda edecektim yalnızlığima.

Ama gitmedim. Rüyada bile olsa bir seçim yaptım. Yalnızlığı seçtim çünkü annem ve babamın beni bulacağına dair umudum vardı ve biliyordum umut etmenin her şey demek olduğunu. Şimdi eminim ki ne yaparsam yapayım hiçbir zaman gitmeyeceğim onlarla ve yine eminim ki yalnız değilim aslında. Hayır, hiçbirimiz yalnız değiliz aslında. Bildiğim bir diğer şeyse şu: Benim kahramanım, daima ve sonsuza dek Frida.

Frida Kahlo umudunu, mücadelecî ruhunu ve devrime inancını hiçbir zaman yitirmedi; yataktan çıkamadığı, hareketsiz kalmaya mahkûm olduğu zamanlarda bile. Sanatı ve romantik aşkı hayatından hiçbir zaman eksik etmedi; biri ya da öteki yüzünden kalbi kırıldığında bile. Hayatın fiziksel acılara, adaletsizliklere ve kötülöklere rağmen çok güzel olduğunu hiçbir zaman unutmadı. Acıyı uzakta tutmak içinse kendini çiçeklerle donattı...

Bu gece saçlarına çiçekler takmış Frida'yı düşünmeyi seçiyorum ben de. Frida'yı ve neden bir

otoportresinde resmettiği o şirin, kanatlı çiçeklerini üzerimde döme olarak taşıdığımı. Sonra bu küçük dömelerin benden hatırlamamı istedikleri şeyi hatırlıyorum: Hayat; umut dolu, kesintisiz ve muhteşem bir mücadeledir! Kanat takmış çiçekler bir gün solacaksa da insanın ruhuna iyi gelecek olan tek şey, onların güzelliği uğruna savaşmak ve bu uğurda hiçbir şeyden ödün vermemektir.

Gece karanlık, pencereden baktığımda hiç yıldız göremiyorum ama oralarda bir yerlerde olduklarını biliyorum. Tıpkı iskeletlerin hâlâ oralarda bir yerlerde olduklarını bildiğim gibi. Yaşadığım sürece yazmak istiyorum çünkü eninde sonunda gökyüzündeki yıldızlardan biri olacağımı biliyorum ve bu gerçekleştiğinde dünyadan teleskopuyla bana bakan bütün çocuklara, yani siz okurlarıma, ilham vermeyi hayal ediyorum. Tıpkı Frida'nın, Patti'nin bana ilham verdiği gibi! Sonra kahvemden bir yudum alıyorum ve Patti Smith'in kitabını usulca karıştırmaya devam ediyorum.

Biliyor musunuz, ilham perileri daima sizinle aslında. Onlarla ne yapacağınız ise tamamen

size kalmış. Sevgili okurlarım, size dünyayı vermek isterdim ama ben sadece bir yazarım ve olsa olsa bu küçük kitabı verebilirim. Yine de kitabımın sizin için mutlu ve yaratıcı bir yaşamın anahtarı olacağını umuyorum. Onu, sizin yaşlarınızdayken sahip olmayı hayal ettiğim ama hiç sahip olamadığım bir kılavuzu düşleyerek yazdım. Çiçekler aşkına, umarım onu çok seversiniz, etrafınız iskeletlerle çevrildiğinde bile onun size verdiği güç sayesinde asla korkuya kapılmazsınız ve daha da önemlisi, tıpkı Frida gibi, siz de hayatınıza çılgıncasına âşık olmaktan asla vazgeçmezsiniz!

Zeynep Alpaslan
Bodrum, Mart 2024

PAPATYALAR

İçinde, bütün kalbinle korumaya mecbur olduğun bir bahçe var. Ne ektiğine dikkat etmen gerek bahçene. Nefret tohumları ekersen çok geçmeden dikenli, vahşi otlarla kaplanır her yer. Bunlar ayaklarına dolanır, seni durmaksızın aşağıya çekmeye çalışır.

Üzüntünü içinde büyötmeye, aynı hüzünlü hikâyeyi kendi kendine defalarca anlatmaya devam edersen onlar da büyöür, büyöür ve sonunda sarıp sarmalarlar kalbini; ta ki kalbin de bahçendekiler gibi kupkuru, kahverengi, dikenli bir bitkiye dönüşene dek...

Oysa bir kedinin burnunu öptüğünde bir papatya açar kalbinde. Saçlarını taradığında, bir şiir yazdığında, *Karlar Ülkesi*'ni izlediğinde,

Alis Harikalar Diyarında'yı okuduğunda, en iyi arkadaşım için bir resim yaptığında ve kendine şöyle enfes bir fıstık ezmeli sandviç hazırladığında bahçen büyür sessizce.

Güneşe ve yağmura kapamazsan kalbini, doyasya dans edersen bir de üstüne, bir gecede binlerce papatya daha açar. Derken bir de bakmışsın, kalbin papatyalardan bembeyaz bir bahçe olmuş yine!

Meksikalı ressam Frida Kahlo henüz küçücük bir kızken fiziksel acıyla tanışmış ancak acısını zaman içinde sevgiye dönüştürerek kendine vahşi kır papatyalarından bir bahçe yapmayı başarmıştı.

İşin aslı, onun ruhu da hiçbir zaman koparılıp bir vazoya konmaması gereken vahşi bir kır papatyasıydı. Papatyalar, çiçekler âleminde temiz kalbi ve masumiyeti temsil eder. Frida içinse onlar özgür ve mutlu çiçeklerdi.

1907 yılında, Magdalena Carmen Frida

Kahlo y Calderón adıyla Meksika’da dünyaya gelmişti. Doğuştan gelen bir omurga hastalığı vardı ve kendi başına yürümeyi öğrenmek için epey beklemesi gerekecekti.

Küçük Frida, kendi ayakları üzerinde durmayı ve ilk adımlarını atmayı öğrenirken ülkesinde de bir devrim gerçekleşiyordu. Heyecan verici bir olaydı bu çünkü ülkeyi yöneten diktatör Porfirio Díaz’a karşı verilen zorlu ama azim dolu bir mücadeleydi.

Frida’nın kendi içinde yaşadığı devrimin ise onun küçük dünyasında Meksika devriminden geri kalır yanı yoktu. Zaten çok daha sonraları, doğum gününün, devrimin gerçekleştiği 7 Temmuz 1910 olduğunu ilan edecekti. Onun varlığı başlı başına bir yaşam mücadelesiydi.

Sonunda yürümeyi öğrendi ancak geçirdiği hastalık sonucu, bir bacağı diğerine göre çok ince kaldı ve tahtalarla desteklenmesi gerekti. Okuldaki çocuklar acımasızdı, ona “Tahta Bacak Frida” adını takmışlardı. Frida ise her

şeye rağmen, güç de olsa, kendini sevmeyi öğreniyordu. Onun kendini sevme yolculuğunda en iyi dostları, kız kardeşi Cristina ile sahip olduğu uçsuz bucaksız hayal dünyasıydı.

Bir hayal dünyası inşa etmek, tıpkı bir bahçe yaratmaya benzer. Tohumları ekmek, toprağı yağmur ve güneşle beslemek, sabırlı olmak ve nihayet o narin çiçeklerin büyümesini izlemek gerekir. Bazı çiçekler sen dokunur dokunmaz solar, bazıları ise senin boyunu bile aşar. Bahçe denen şey, sürprizlerle doludur.

Hayaller seni kendi bedeninin, kendi acının sınırlarına hapsolmaktan korur; sana içinde hareket edebileceğin, koşup oynayabileceğin, okyanuslar kadar geniş yepyeni bir bahçe verir. Hayaller sana kim istersen o olabileceğin; sadece sana ait, gizli bir dünya sunar. Gizli bahçene ne ekeceğin ise tamamen sana kalmıştır.

Frida da doğduğu Mavi Ev’de şarkılarla, şiirlerle, masallarla büyütüyordu hayal dünyasını. Gerçek hayatta tahta bacaklı bir kız olabildi ama hayallerinde, kırlarda dans eden bir özgürlük savaçısıydı.

Frida biliyordu; hayat, papatyalar kadar yumuşak öpücükler kondururdu hayalperestlerin yanaklarına, nefes almak kadar gerekli bir şeydi hayal kurmak; ne de olsa bu dünyada tutunacak hiçbir şeyi olmayanlar, daima hayallerine sığınırdı.

Frida bahçesine kimi davet edeceği konusunda çok dikkatliydi. Cristina belki de onu anlayan, onun acılarına ve sevinçlerine ortak olan tek kişiydi. Devrim zamanı, iki kız el ele tutuşur ve hayat hakkında konuşurlardı. Frida, kız kardeşinin yanında güvende olduğunu bilirdi.

Kız kardeşi sayesinde kendini olduğu gibi kabul edebilmiş; toplumdaki ve bedenindeki değişimi buruklukla değil, sevgiyle kucaklayabilmişti.

PAPATYALAR

Sonunda kendini tüm “kusurlarına” rağmen sevmeyi öğrendi.Ya da belki de “kusur” diye bir şey olmadığını ve bu hâliyle zaten sevlilmeye layık olduğunu. O, eksik ya da yanlış değildi. O, tıpkı papatyalar gibi, doğanın bir mucizesiydi.

Neden bir papatya olmasındı öyleyse? Papatyalar kimseden izin almazdı açmak için. Üstelik günün birinde solacaklarını bile bile yaparlardı bunu. Yani yaşamın getirdiği tüm acılara rağmen korkusuzca kucaklardı onu. Küçük Frida’nın kalbine ekilmiş en güçlü tohum da buydu işte; onun kalbi özgürlük için çarpıyordu ve bir papatya kadar saftı.

En başta kök salmakla ilgilidir kendini sevmek. Çiçek açabilmek için önce köklerinle toprağa sıkı sıkı tutunman gerekir. Yani kendine inanman... Kökler yoksa çiçekler de olamaz ve çiçeklerin olmadığı bir yerde, dikenli otlar kaplar her yeri. Oysa tutunacak hiçbir şey bulamasan bile kendine tutunabilirsin her zaman.

Sen kendine inanır ve kendini diğer çocuklarla kıyaslamak yerine olduğun gibi sevmeyi başarırırsan hiçbir fırtına seni yerinden edemez. Sana taktıkları isimleri duymazdan gelirsin, gülüp geçmeyi öğrenirsin o zaman. Yüzünü gizlemek yerine bütün dişlerini göstererek gülümsemeyi tercih edersin. Kendine sarılırsın, sarılacak kimsen yoksa.

Sonra yağmur yağar ve sen, kollarını özgürce iki yana açarak sevinçle dans edersin ılık damlaların altında.